

wad; aga ta ei anna järele, kuni ta wiimaks wälja peaseb. Ta tõuseb püsti, ronib puu tüvedest ja okstest üle, aga mida enam ta ronib, seda rohkem näitse neid ees olema. Siin peab üks lange tulepööris olema läbi läinud ja palju puid maha keerutanud.

Wiimaks hakkab puude ladem ju wähemaks jääma, ta läheb lastkandude rööpaid mööda edasi ja leiab, et enam takistust ei ole.

Weel ei ole lähinewa rongi laterna paistust mitte näha. Kui ta aga mahti saab, hakkab sammu takistuse kohast eemal plahwatuspatrioni rööpa külge panna, siis saab rongijuhht plahwatuse läbi hoiatatud ja wõib rongi peatada ja õnnetust ära kanda.

Kui Märtil tema laterna alles oleks, siis ta wõiks selle wehklemise läbi rongijuhhti hoiatada, aga nüüd on ainus wiimne nõuu plahwatuspatrioni panek. Kõigest jõust tõttab ta edasi.

Pimedes ei saa ta aru, kui kaugel ta juba sellest kohast on, kus puude saat teel maas on; aga ta arwab, et juba jõuab hoiatusmärki panna. Ta lumurdab maha ja katsub kotta leida, kus kaks rööpe otse wastastikku on, sinna wõib ja siis patrioni traadiga kruwi külge kinnitada.

Braegu näeb ta, nüüd küll alles launis kaugel, üht isedraalist walgust paistma, ja rutuga lijub ta patrioni takistust wälja ja hakkab hirmuwarinaga ja külmasi lohmetanud kätega seda rööpekruwi külge kinnitama. Ta teab, need kaks walguse punkti on lähinewa rongi laternad. Mõne minuti pärast jõuab rong siia. Wäemõimu sunnib ennast werejookstust ja waewa nägemisest nõrgestatud mees tõdele, et patrioni õigeste saaks rööpe külge kinnitada, aga sõrmed, mis külmasi kanged ja okste wõhelt wälja tiikludes weriseks saanud ja tuimaks jäänud, tema sõrmed ei taha enam jõna kuulda. Kui ta juba arwab, et esimene ja teine traadi ots kruwipesa külge on saanud kiani wõõritud, ja pimedes teisi traadi harusid katsub kätte saada, lubub patron juba jälle maha ja ta peab teda uueste taga otsima ja hakkab teda uueste rööpa külge wõõrta.

Ümberringi on kõik kottwime, muud kui kaks walguse punkti kaswawad ikka suuremaks ja selgemaks. Kui tal mitte õnneks ei lähe, patrioni nüüd ruttu rööpa külge kinnitada, siis on kõik tema waew asjata olnud ja hirmus õnnetus käes. Weel lord katsub Märt kõigest jõust oma tööga toime saada, ta wõõrta uueste traadi otjad kruwipesa ümber, esimese, teise, kolmanda, neljanda, wiienda, kuuenta traadi — patron jääb peatama.

Oli ta juba wiimne silmapilk käes. Mõni sada sammu weel eemal näeb Märt rongi laternate paistust, mis kui hirmsa kotti kaks silma kõpimeduses kirgawad, ütlemata kiirusega lähemale lihtades. Ta on nii jõuetu, et ta weel waewalt püsti jalgade peale suudab tõusta. Ta astub tuitudes rööbastest wälja, astud weel sammu, aga maa kaub jala alt, ta langeb tee sõrwale kraawi. See ei ole küll mitte sügaw, aga sellest uuest pööratamisest langeb raskete haawatud mees minekustesse. Weel kuulub ta nagu unenäust rongi murinat, ta kuulub patrioni plahwatust — siis kaub meelemõistus.

3.

Teewabi maja ukse ees, keset tulle ja tormi löötumist seisid teewabi naene, ta kuulatas ja wõitis. Otselul rowandus oli hirmutundmus tema rindu asunud. Mehest ikka weel ei jälgegi! Kas ta pidi sõidumarki andma oodetawale rongile? Ta ei teadnud ju, kas tee omas korras, sest tema mees oli ju tagasi tulemata jäänud. Ta wõitis nõuaks, peatamise märki, punaseid laternaid mastipuu otjas, sinna jätta. Aga mis see sõi aitas! Läbi läinud wagonid — oh Jumal! Ammugi enne pidi ju rong nendega kottu pöörama.

Küll kümme korda minutis arwas ta tagasi tulewa mehe laterna paistust nägema, aga ikka ei olnud see muud kui silmawirastus; kümme korda minutis arwas ta oma mehe jala astumist kuulma, aga see ei olnud muud kui tema oma werepeksimine soontes ja marutuule möllamine. Seal korraga helisewad läbi kõpimeduse libisejed wiled üksteise järele: sõidurongi hädamärguandmine. Põhwiili langes õnnetu ja